



“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 165 (2017), Duminica a 3-a după Rusalii
(Despre grijile vieții)

Evangelhia: Matei 6, 22-33*

Zis-a Domnul: “Luminătorul trupului este ochiul; deci, dacă ochiul tău e curat, tot trupul tău va fi luminat; dar dacă ochiul tău e rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care se află'n tine este întuneric, cu cât mai mult întunericul!

Nimeni nu poate sluji la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va alipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona.

De aceea vă spun: Nu purtați grijă pentru viața voastră ce veți mânca și ce veți bea, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în hambare, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult altceva decât ele? Și cine dintre voi, purtându-și grija, poate să-i adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcămintea de ce purtați grijă? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, dar v'o spun Eu vouă că nici Solomon, în toată slava lui, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei! Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțincredincioșilor? Așadar, nu vă îngrijorați spunând: Ce vom mânca? sau: Ce vom bea? sau: Cu ce ne vom îmbrăca? – deoarece pe toate acestea păgânii le caută –; că știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de toate acestea; ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea vi se vor adăuga.”

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu



Despre necunoaștere, griji și deznădejde

Sf. Nicolae Velimirovici

Necunoașterea, grija și deznădejdea stau ca un bici întreit deasupra capului oricui Îl uită și-L leapădă pe Dumnezeu, Ziditorul său. Căci cu cât adună mai multe cunoștințe mărunte, cu atât simte că știe mai puțin; cu cât grămădește mai multă bogăție, cu atât se simte mai sărac; cu cât caută mai multă fericire, cu atât se cufundă mai adânc în întunericul deznădejdi.

Știți, oare, cine sunt cei mai mari neștiutori? Sunt oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu, nici puterea lui Dumnezeu. Aceasta a mărturisit-o Însuși Domnul Iisus, când a spus saducheilor, ispititorii Săi: “Vă rătăciți neștiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Mat. 22, 29). Iar saducheii erau evrei atotștiutori, dar fără credință în Dumnezeu și înviere. Le știau pe toate, numai de Dumnezeu și de puterea lui Dumnezeu nu știau. **Iar cunoașterea lui Dumnezeu este ca o sare ce sarează toată cunoașterea, îi dă gust și o ferește de reaua întrebuițare.** Saducheii vremurilor noastre sunt europenii iudaizați, botezați cândva în numele Domnului Iisus Hristos, dar care și-au disprețuit botezul și s-au rușinat de numele lui Iisus. De aceea, toată cunoașterea lor e mai rea decât neștiința țaranului, căci e lipsită de gust și întrebuițată spre rău. În zadar se laudă cu cunoașterea lor lumească, în zadar au luat cunoștințele fizice mărunte drept măsură a vredniciei și măririi omului. Iar ce este înălțat la oameni, urâciune este înaintea lui Dumnezeu, (Lc. 16, 15), a spus Însuși Domnul Dumnezeu.

Al doilea rău care apasă asupra oamenilor vremii noastre sunt griji. Griji, griji și numai griji. **Priviți la oameni, și de-ndată vă va fi limpede de unde vin atâtea griji. Oamenii cu credință au griji mici, însă cei fără credință au griji mari; căci oamenii care simt prezența lui Dumnezeu în viața lor au nădejde în Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu și trec toate greutățile și grijiile lor Celui Atotputenic.** Aruncă spre Domnul grija ta, și el te va hrăni, (Ps. 54, 25), spune psalmistul.

Dar Domnul Mântuitorul nostru a vrut să-i slobozească pe cei ce urmează Lui mai ales de grijiile de prisos. De aceea i-a și învățat: “Nu vă grijiți cu sufletul vostru ce veți mânca și ce veți bea, nici cu trupul vostru ce veți îmbrăca. (...) Priviți la pasările cerului, că nici seamănă, nici seceră, nici adună în jitnițe, și Tatăl vostru cel ceresc hrănește pre dânsele. (...) Socotiți crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici torc; (...) că știe Tatăl vostru cel ceresc că trebuință aveți de acestea toate; ci căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea se vor adăuga vouă”. (Mt. 6, 25-33)

Priviți, frații mei, și vedeți: singurii oameni care se bucură cu adevărat de viață sunt cei ce au primit această poruncă a lui Hristos și trăiesc potrivit ei. Însă acei oameni



care se căznesc să facă toate lucrurile, să-și asigure toate mijloacele, să ajungă pe toate căile, să-și împlinească toate planurile lor și să-și împlinească toate dorințele fără ajutorul lui Dumnezeu sunt roși de griji. Zidesc, dar o mână nevăzută năruie. Adună, dar un vânt nevăzut risipește. Aleargă, dar un făcător de minuni le lungește tot mai mult drumul și înlătură ținta și țelul lor.

Din această pricină se consumă cei fără credință; îmbătrânesc înainte de vreme, slăbesc, obosesc, își pierd nervii, își tocesc inima, își istovesc mintea, își slăbesc voia. Dacă-i întrebați de ce sunt așa, veți primi un răspuns cu totul contemporan: "De la griji, grijile m-au distrus!" Și cum altfel, când sărmanul om s-a împovărat pe sine cu grijile lui Dumnezeu? Dar grijile lui Dumnezeu nu pot fi luate fără puterea lui Dumnezeu, nici lucrările lui Dumnezeu nu pot fi făcute fără înțelepciunea lui Dumnezeu. Grijile uriașului nu sunt pentru pitic, nici cele ale lui Dumnezeu pentru om.

Al treilea rău care apasă asupra oamenilor vremii noastre este deznădejdea. Omenirea fără bucurie este omenirea albă de astăzi, care a lepădat prietenia cu Hristos și a găsit alți prieteni. Deznădejde la cei mai învățați și cei mai bogați. Deznădejde la femei, deznădejde chiar și la copii. Iar pecetea deznădejdii este sinuciderea. **De unde atâta deznădejde și atâția deznădăjduiți în veacul nostru? De la goliciunea minții și de la pustiirea inimii. Mintea nu mai cugetă la Dumnezeu și inima nu-L mai iubește pe Dumnezeu.** De aici. Întreaga lume nu poate umple mintea omenească; numai Dumnezeu poate aceasta. **Fără Dumnezeu, mintea e întotdeauna goală, iar toată cunoașterea care intră în ea cade în gol, ca niște pietre aruncate în prăpastie. Iubirea întregii lumi nu poate umple inima omului, căci inima simte nestatornicia iubirii lumești, care e când în creștere, când în descreștere, când seacă.**

Frații mei, și mintea și inima noastră sunt afierosite lui Dumnezeu, și numai Dumnezeu le poate aduce împlinire, cu plinătatea Sa, cu plinătatea înțelepciunii bucuroase și cu plinătatea iubirii credincioase. **Fără Dumnezeu, totul este necunoaștere, numai necunoaștere. Fără Dumnezeu totul e grijă, numai grijă. Fără Dumnezeu totul e deznădejde, numai deznădejde.**

Zis-a Domnul ucenicilor Săi: "Cel ce este mai mic întru voi toți, acela va fi mare", (Lc. 9, 48). Cel mai mic în cunoașterea celor lumești e cel mai mic și în mândrie; cel mai mic în grijile de prisos este mare întru bucuria vieții; cel mai mic în deznădejde este mare în toate cele plăcute lui Dumnezeu. Cu adevărat, mare este acesta înaintea lui Dumnezeu. (...) Mult ne-am poticnit. Mult am pierdut din greutatea înaintașilor noștri. Dar în noi încă este o putere uriașă de a ne ridica, cu binecuvântarea lui Dumnezeu. Să ne sculăm astăzi, să ne ridicăm, să ne curățim și să ne bucurăm, căci Dumnezeu ne privește și ne călăuzește. Amin.



Vitamine duhovnicești

Grija depărtează totdeauna de Dumnezeu

Ascultă de la mine următorul lucru. Când un copil se joacă și este absorbit de jucării, nu-și mai dă seama dacă tatăl lui este alături și-l mângâie. Dar dacă-și va întrerupe puțin joaca, atunci își dă seama. Tot astfel și atunci când avem vreo grijă, nu putem pricepe dragostea lui Dumnezeu. Dumnezeu dă, iar noi nu simțim. Ia aminte să nu risipești puterile tale prețioase în griji de prisos și în lucruri deșarte, care într-o bună zi se vor face toate praf. Așa te obosești și trupește, și mintea ți-o împrăștii fără rost, iar după aceea îi dai lui Dumnezeu oboseala și căscaturile în vremea rugăciunii, la fel cu jertfa pe care a făcut-o Cain. În mod firesc, și starea ta lăuntrică va fi la fel ca starea lui Cain, cu neliniște și oftaturi pe care ți le va pricinui aghiuză, ce va fi alături de tine.

Sursa: **Cuviosul Paisie Aghioritul**, *Cu durere și dragoste pentru omul contemporan*, Editura Evanghelistos, 2003

Când atenția noastră se abate de la Domnul, pierdem pacea lăuntrică

Vedeți, în fiecare se odihnește Domnul, tainic, indiferent dacă omul acela Îl cinstește sau nu! El este acolo, în centrul vieții. El mișcă viața. El este Dătător de viață. (...) de îndată ce atenția noastră se abate puțin de la Domnul și se lipește de vreun lucru din lumea aceasta, fie de cele neînsușite, fie de o făptură vie, pierdem de îndată pacea lăuntrică, căci omul nu poate umbla pe două căi. **Lucrul căruia i-am dat atenție intră degrabă în lăuntrul nostru și ocupă scaunul Domnului, cucerește inima. Și acesta poate fi orice: slavă, cinste, bogăție, frumusețe. De îndată ce ceva (din lumea aceasta) se înalță pe Scaunul lui Dumnezeu, atunci va și prinde viață în lăuntrul nostru. În funcție de acest lucru căruia îi dăm toată atenția, un simțământ corespunzător va trăi în lăuntrul nostru. (...)**

Trebuie să avem luare-aminte în toate. Luare-aminte, și să fie judecată în toate. Căci Domnul l-a spus lui Iisus Navi: "Orice vei lucra, cugetă mai întâi adânc la toate."

Dacă cugetăm mai înainte la ceea ce spunem, de va fi de folos cuiva; dacă judecăm că ceea ce vom spune nu cumva va face decât rău și nu va aduce nici un folos, atunci este mai bine să tăcem. Totul cu judecată. Când se judecă, atunci este luare-aminte.

Sursa: **Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița**, *Pace și Bucurie în Duhul Sfânt*, Editura Predania